

לאחר שסירב לקבל אותה כמזכירתו, המשיך נחשון והתנגד גם למיקומה של יהודית בחדר המקשר בינו לגלעד.
אלא שהפעם סירב גלעד לוותר. הוא לא חלם להרחיק את יהודית מקירבתו. הפעם נסוג נחשון. מזכירתו החדשה, שרה פלורנטין, נאלצה לנודד הרחק מהביס שלה, בעוד העובדת הוותיקה, הפקידה הפשוטה והחדשה — קיבלה חדר ליד המנכ"ל.
סיכסוך פועט לכאורה זה גרם לשיבוש יחסי העבודה במשרד לתקופה ממושכת. במהלך המלחמה, השתמשו גם יריביו של גלעד, וגם אוהדיו — באותו נימוק עצמו: שני הצדדים הזכירו כיצד, בתחילת 1966, התפטר גלעד מתפקידו דאז, כמישנה

לא פעם הציגה בפני האישיות הבכירה אוליטימטום "או אני — או הוא". הבוס נכנע, פיטר את ההוא. בשני מקרים לפחות, היו אלה פקידים בכירים, שפיתוריהם הביאו נזק עצום למשרדו — שלא לדבר על מישקע הרצון הרע שנוצר.
בהזדמנות אחרת, היא עשתה לו בושת במגע מסויים שהיה לו עם אמצעי התקשורת. עד היום מודעזעים מקורביו לזכר הפרשה.
האיש הבכיר עצמו, גם במידה שהוא מכיר בנוקים הנגרמים לו, חסר אונים לעשות משהו בנדון. הוא התרגל לחנה, עם השנים, אינו מסוגל לחשוב על אדם אחר בעולם שעליו יוכל לסמוך כמו עליה.

מנהל הטלוויזיה החליף

פעמיים את נשותיו במזכירותו

למנכ"ל משרד המסחר והתעשייה. הסיבה: השר דאז, חיים צדוק, מינה אדם אחר לתפקיד המנכ"ל — כשגלעד האמין שתפקיד זה מגיע לו. "אין להביא אדם מבחוץ, מאן שי שלומנו, לתפקידים מרכזיים במשרד", הכריז או גלעד.
אם למרות זאת קם עתה גלעד והביא את יהודית בן-ישראל, ומבחוץ, ולתפקיד מרכזי — מוכיח הדבר רק על כוחה של יהודית, טענו מגיניו של גלעד.
הצרה היא, שזה מה שטענו גם משמיציו.

כזה, מנכ"ל ליהודית פגיעים ביותר מצד מנהלים כירורגיים.

מנכ"ל אחד שהלך בדרך כל בשר היה עודד מסר (46), אלוף-מישנה (מיל), מנכ"ל משרד העבודה בימי יגאל אלון, ולאחר מכן מנהל תשלובות ערד.
גם עודד נחשב לאנשי הצמרת של הדור השני, מאלה שהיו בפלמ"ח, ושכלל אינם סבונים, אלא אחד כזה שמכין עניין, שלא מהסס לקפוץ מדי פעם לשולחן של החברה בכסית, ובכלל.

במשך השנים היתה לעודד מזכירה נאמנה בשם תירצה פוזנר (28), וגם אשה נאמנה היתה לעודד, בשם טובה. עודד וטובה היו ידועים כזוג למופת. ידועים, אני מתכוונת, לאלה שלא ידעו על הרומן שניהל עודד עם תירצה.

והנה, ניהל, ניהל, עד שהלך, כאמור בדרך כל בשר צמרת, התגרש מטובה והתיחתן עם תירצה לפני חודש ימים. "הפסיד במכה אחת גם אשה טובה וגם מזכירה טובה", השמיצו המשמיצים.

דוגמאות אלו הן טיפה בים. יש גדול וגועש של מזכירות שבאו, ראו וכבשו. זה היה יכול להיות מצחק, לולא היה זה כל כך אמיתי, עד כמה, שוב ושוב, חוזר על עצמו הסיפור הקלאסי, שניתן היה לחשוב שמקומם רק בטיפרת העולמית, מדוסטויבסקי ועד זולא.

בישראל, במיוחד, ישנה סיבה טובה להצלתן הגדולה של הזוממות הזוהרות, בהגשמת זמן. אומנם, במקרים רבים הן נופלות קורבן לעיקרון של גנב מגנב פטור: לאחר תקופת נישואין עם מזכירתו פילגשו שהפכה רעייתו, מגיע הבוס לנסקנה שאפשר לחזור על התרגיל פעם נוספת.

והוא מסורף אחריה עד שיגעון. הגם היא איננה יודעת, מכל מקום, בגלל הרומן הזה, היא לא התחתנה עד היום.

מקרהו של ישראל גלעד, בשעתו מנכ"ל משרד הפיתוח, ניתן לראות כיצד גולשים הקשרים הפרטיים בין הבוס והמזכירה לתחומי העבודה, גורמים כמו במקרה זה, למהומה.

בפרשת ישראל גלעד, התחלפו היוצרות הקלאסיות: יהודית בן-ישראל היתה בתחילה ידיתו — ורק אחרי זה הוא דאג לקחתה למזכירה.

יהודית, הכירה את גלעד לאחר גירושה מבקעה, אחד מעובדי שירותי ישראל, לו היתה נשואה 12 שנה. גלעד הוא גבר סימפטי, בן 50, שהצטרף למנגנון המדינה עם עלותו ארצה ב-1949, ובלט מרגע ראשון כבכיר עיסט מוכשר. עשר שנים לאחר מכן היה כבר המישנה לממונה על הכנסות המדינה. ב-1967, ישב כבר בגיב הנכבד של מנכ"ל משרד הפיתוח.

היה זה זמן קצר לאחר מינויו זה, כשאחת הפקידות הקטנות במשרדו יצאה לחופשת לידה. המנכ"ל הרים טלפון, הזעיק את יתר ידיו בן-ישראל, שעבדה אז במשרדו של עורך-הדיון הירושלמי פנחס רבינוביץ.

הגייעה יהודית למשרד הפיתוח. אלא שהיא לא תפסה את מקומה של הפקידה הקטנה שיצאה לחופש, ואשר במקור מה כביכול באה, או, לא.

היא קיבלה את החדר שקישר בין משרדו הפרטי של המנכ"ל למשרדו של המישנה שלה, אלוף-מישנה (מיל) אהרון נחשון.

היה זה גלעד עצמו שהכריז, כאשר נכנס לתפקידו כמנכ"ל — כפי שהכריז כל ה"שנים": "יש לשנות את השיטה לפיה ממנים לתפקידים שונים אנשים שזה עתה נכנסו לתפקידים החסרים את הידע הדרוש". בעברית פשוטה, לא דיפלומאטי: יש להפסיק לחקק תפקידים על בסיס של פרויטקציה.

משום כך, נתקבלה יהודית לעבודה במשרדו של גלעד ללא צל של פרוטקציה: היא נתמנתה כמזכירתו של נחשון. כמו כן, מאחר שלא ניתן היה להתקבל לעבודה שלא באמצעות ליטת העבודה, הלכה ונרשמה בליטתה כמחוסרת-עבודה.

התקנתה במשרד הפיתוח היתה כללית.

נחשון זעם על שיהודית הודבקה על שמו, ועל האווירה העכורה שנוצרה במשרד בגלל התמרמרות העובדים, על הגיב השכן בו זכתה הפקידה החדשה.

הוא התמרד, סירב לקבל את יהודית כמזכירתו, תבע לקבל מזכירה מקובלת, כי אמצעות מיכרו פנימי.

גלעד נכנע. במיכרו הפנימי זכתה בתפקיד אחת העובדות החזקות, שרה פלורנטין.

לפי דבריהם של עובדי המשרד, היתה זו לשינה החופשית של יהודית עצמה שגרמה לכל המהומה. כאשר הגיעה למשרד, סיפרה בתמימות שגלעד הבטיח לה את הגיב של מזכירתו. כאשר התעורר הסקאנדל, ניסה גלעד להדביק אותה כנחשון.

כך, בזה עוד לא נסתיימה מלחמת הכיסאות.

חלומי של בוס בצמרת, תאב כוח ורצון להתפאר: מזכיר-תו מוצגת בפני כל הקולגות, גורמת להתפעלות כללית.

פירחח צעיר. במקרה הטוב, הוא בגיל העמידה. במקרים אחרים, כבר אינו מסוגל לעמוד אפילו.

לתוך מסגרת חיו האפורים של התיישבות הוקן זה נכנסת המזכירה: צעירה, יעילה, זריזה, תוקפנית. במקרים רבים, גם חתיכה, גם כשאנינה חתיכה, הוא רואה אותה תמיד בשעותיה המוצלחות ביותר: מאופרת, מלי את מרץ, חייכנית, אדיבה, מבינה, מתחשבת, עוזרת, מגינה על האינטרסים שלו, מנספת את ישבנה מול עיניו בכל הזדמנות, תור קעת שד לתוך כתפו באקראי פה, באקראי שם.

אמור, בישראל נכון מצב זה פני שבעים ושבע: בארץ הקודש שורה צמרת המדינה, בכל התחומים, מחבריה שיתחילו בקטנות, שהיו קיבוצניקים פשוטים,

להתגרש מהאשה החדשה-יחסית, להתחתן שוב פעם עם המזכירה התורנית. וכן הלאה וכן הלאה.

אישיות מזכירה פרטית, כאשר היא מתכננת את השתלטותה על איש הצמרת שלה, איננה חושבת על עתיד רחוק כל כך. ואם חושבת — איננה מאמינה שזה יקרה לה.

מאחר שהיתה כבר בתפקיד המזכירה, היא סבורה שתדע להתגונן, כאשר תהיה לרעיית הבוס, מפני הזוממות החדשות.

היא טועה, כמובן. מכל שלוש הנפשות הפועלות, במשולש המזכירה-הבוס-האשה, מובילת האשה ביותר באמצעים שבידה.

היא יכולה לעשות רק מה שעשתה אשתו של האיש הבכיר, מה שעושות נשותיהם של כל אישי הצמרת החושדות כי המזכירה הפרטית של בעלן רוצה להח-

בוס מתגרש כדי להתחתן עם

מזכירתו — מפסיד

גם אשה טובה וגם מזכירה טובה

ליף תואר: להתחיל לבקר כל יום במשרד, להטיט מורא, לחקור, לדרוש. אלא שכל זה מועיל, לרוב, כמו כוסות רוח למת. רק לעיתים רחוקות מצליחה האשה להטיל טרור על בעלה במידה כזו, שסיכום להיפטר ממזכירתו. וגם זה, כשי מתרחש, מתרחש יותר בעולם העסקים ה"פרטיים, מאשר במישור הציבורי-ממלכתי.

כך, הופכת גם המזכירה התכנית ביר-תר, כאשר היא נישאת לבוס, לבעלת עמדה טאקטית נחותה ביחס למזכירה החדשה. ראה חגי פינסקר וגומר.

ר מצב, ברגע, הוא, אם כן, כדלהלן: מצד אחד, המזכירה מתקיפה בכיוון ה"טבעי" מצד שני, האשה מנסה להגן על ה"שקר" — ללא הצלחה רבה. ומצד שלישי, הבוס. מה איתו?

הוא, במאבק זה, נחשב כמה. מרגע ראי שון, אין לו כמעט אף פעם סיכוי להימלט. התמונה, כמעט תמיד, חוזרת על עצמה כמו בשטאנץ: הבוס, אם כבר זכה לכבוש לעצמו מקום בצמרת, לא יכול להיות

בשבוע הבא:
מגלגלות המיליונים